

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2021/002 van:

mevrouw XXXX, geboren XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend in de Woenselse Poort, Catamaran, Tjalk, onderdeel van GGzE.

tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie ontving op 4 januari 2021 een klaagschrift, gedateerd 4 januari 2021, van mevrouw XXXX, hierna te noemen klagster.

Klaagster heeft zich bij het formuleren van haar klaagschrift en bij de mondelinge behandeling van de klacht laten bijstaan door mevrouw XXXX, Patiëntenvertrouwenspersoon.

De klacht richt volgens het klaagschrift zich tegen mevrouw XXXX, GGZ-agoog, groepsbegeleider, mevrouw XXXX, GGZ-agoog en persoonlijk begeleider en de heer XXXX GGZ-agoog, groepsbegeleider hierna te noemen verweerders, mevrouw XXXX en mevrouw XXXX hebben verweer gevoerd.

Verweerders hebben zich bij het formuleren van het verweerschrift laten bijstaan door mevrouw mr. XXXX. Mevrouw XXXX heeft mevrouw XXXX en mevrouw XXXX bijgestaan bij de mondelinge behandeling van de klacht.

De klachtencommissie ontving op 21 januari 2021 een verweerschrift, gedateerd 20 januari 2021.

De klachtencommissie was door de veiligheidsmaatregelen die moesten worden getroffen om de verspreiding van het Coronavirus tegen te gaan niet in de gelegenheid om klachten in fysieke aanwezigheid van klagster en verweerders te behandelen. De klachtencommissie heeft de klacht daarom via een beeldverbinding behandeld. Klaagster en verweerders, de personen die hen bijstonden, alsmede de leden van de klachtencommissie en de secretaris van de klachtencommissie hebben deelgenomen aan de behandeling van de klacht via de beeldverbinding. De mondelinge behandeling van de klacht vond plaats op 28 januari 2021.

Klaagster is er blijkens het klaagschrift mee akkoord dat de commissieleden, indien nodig, het dossier inzien, eventueel door middel van fotokopieën.

2. Inhoud van de klacht

De klacht richt zich op de beslissing van 26 december 2020, die ziet op de uitvoering van tijdelijke verplichte zorg voorafgaand aan een crisismaatregel, als bedoeld in artikel 7:3 Wvvgz, waarbij klagster gesepareerd is en daarbij ontkleed.

3. Standpunt van de klagster

De klachtencommissie geeft aan dat de behandeling van de klacht gericht is op de separatie en het ontkleden van klagster hierbij, zoals ook op het klaagschrift is weergegeven. Klaagster geeft aan op een onmenselijke manier behandeld te zijn. Ze moest naar de separeer omdat ze een klok kapot heeft gegooid op haar kamer. Klaagster wilde het opruimen, maar dat mocht niet, aldus klagster. In de separeerruimte moest klagster zich uitkleden. Toen dat niet snel genoeg ging, werd klagster op bed gelegd en uitgekleed. Daar waren mannen en vrouwen bij. Klaagster geeft aan dat dit echt niet kan volgens haar geloof en dat ze ook geen formulier heeft ontvangen. Klager wenst een schadevergoeding.

4. Standpunt van de verweerders

De klacht betreft kennelijk de beslissing d.d. 26 december 2020 om klagster in de separeer te ontkleden.

Klaagster geeft in haar klacht aan zij op een onmenselijke manier is behandeld. Ze moest naar de separeer omdat ze een klok kapot heeft gegooid op haar kamer. Klaagster wilde het opruimen, maar dat mocht niet, aldus klagster. In de separeerruimte moest klagster zich uitkleden. Toen dat niet snel genoeg ging, werd klagster op bed gelegd en uitgekled. Daar waren mannen en vrouwen bij. Klaagster geeft aan dat dit echt niet kan volgens haar geloof en dat ze ook geen formulier heeft ontvangen. Tevens wenst klager een schadevergoeding.

Verweerders van mening dat de klacht ongegrond dient te worden verklaard.

Voorafgaand aan de beslissing tot kortdurende separatie heeft klagster met graffiti op de muur van het arbeidsgebouw gespoten. Met klagster is hierover gesproken waarna klagster spijt heeft betuigd en de muur wilde schoonmaken. Dit is geprobeerd maar de graffiti bleef op de muur zitten. Klaagster wilde er vervolgens van alles overheen plakken. Dit werd niet toegestaan. Klaagster is de volgende dag zelf met ducttape alsnog de muur gaan afplakken. Dit is zonder toezicht en toestemming gebeurd. Wanneer klagster hierop wordt aangesproken wordt zij verbaal agressief en begint heel hard te schreeuwen, maar loopt uiteindelijk wel mee naar binnen.

Eenmaal binnen, bij de kamer van klagster heeft collega besloten om klagster een kamerprogramma op te leggen aangezien zij blijft schreeuwen en zich blijft verzetten tegen de afspraken van de groep. Op het moment dat het kamerprogramma aan klagster wordt uitgesproken, probeert klagster te ontsnappen uit haar kamer waardoor de medewerkers klagster bij haar armen moeten pakken om haar naar haar kamer te begeleiden.

Wanneer klagster hoort dat de ducttape buiten is verwijderd, begint klagster haar eigen kamer te vernielen en spullen stuk te gooien. Klaagster heeft eerder tijdens incidenten zichzelf beschadigd. Ook heeft zij eerder brand gesticht op haar kamer. Hierdoor is besloten, mede doordat er glas op de grond ligt en spullen door de kamer, dat klagster naar de separeer moet worden gebracht zodat de kamer weer veilig kan worden gemaakt. Dit is in overleg gegaan met de dienstdoende arts. Ondertussen heeft klagster politie en ouders gebeld dat zij is geslagen en geen eten krijgt.

Bij het gesprek met klagster dat klagster naar de separeerruimte moest is afgesproken dat, wanneer haar kamer weer veilig is, zij terug kan keren. Klaagster is hierop akkoord gegaan en is meegegaan.

In de separeerruimte is aan klagster gevraagd zich om te kleden zodat zij zelfstandig separeerkleding aan kan trekken. Dit omdat zij mogelijk nog spullen bij zich zou hebben waarmee zij zichzelf of anderen zou kunnen beschadigen. In eerste instantie is het beleid dat er enkel vrouwelijke personeelsleden aanwezig zijn bij het omkleden. Zij moet dan wel meewerken. Dit is haar meermaals medegedeeld maar zij wilde niet meewerken. Ook zijn er verschillende opties aangeboden zodat het voor klagster zo min mogelijk ingrijpend zou zijn (eerst separeershirt aan, dan pas onderbroek uit, zodat niemand iets zou kunnen zien en om met haar rug naar het personeel te gaan staan). Klaagster kiest er echter voor om zich niet om te kleden, waardoor het uiteindelijk niet anders kan dan dat er mannelijk personeel bij komt om te helpen. Ook dit is haar vooraf meermaals aangekondigd. Tijdens het gedwongen omkleden heeft zij personeel gekrabbd en gebeten waardoor een collega naar het ziekenhuis moest voor een vaccinatie tegen tetanus en antibiotica. Ook zijn er sigaretten aangetroffen, die klagster niet in haar bezit mocht hebben. Er is uiteindelijk aangifte gedaan tegen klagster van mishandeling.

Verweerders zijn van mening dat zij gelet op de proportionaliteit, subsidiariteit, veiligheid en doelmatigheid correct hebben gehandeld. Uit de klacht van klagster blijkt dat zij zich vooral richt op het ontkleden in het bijzijn van mannelijk personeel. Uit bovenstaande blijkt dat aan klagster ruim voldoende de mogelijkheid is gegeven om mee te werken waar alleen vrouwelijk personeel bij aanwezig was. Met betrekking tot de separatie zelf is dit gebeurd met klagers instemming. Een minder ingrijpend middel was op dat moment niet voorhanden of mogelijk. Klaagster is overigens na een

uur al weer teruggebracht naar haar kamer aangezien zij toen al weer tot bedaren is gekomen en al was opgezocht door dienstdoend arts.

Verweerders zijn aldus van mening dat de klacht ongegrond dient te worden verklaard.

5. Bevoegdheid klachtencommissie

Klaagster is ten tijde van de klacht opgenomen met een voorwaardelijke PIJ-maatregel, welke is in gegaan op 1 augustus 2020 en expireert op 1 augustus 2022. De beslissing om klaagster te separeren moet in de ogen van de klachtencommissie daarom gezien worden als een beslissing om tijdelijke verplichte zorg voorafgaand aan een crisismaatregel te verlenen, als bedoeld in artikel 7:3 Wvggz. De klachtencommissie heeft vastgesteld dat de klacht die klaagster naar voren heeft gebracht namelijk over de beslissing om klaagster te separeren, behoort tot de in artikel 10:3 Wvggz genoemde verplichtingen en beslissingen op grond waarvan een patiënt een klacht kan indienen. Het klacht-recht op grond van de Wvggz is derhalve van toepassing op de klacht die klaagster naar voren brengt.

De klachtencommissie voldoet voor wat betreft haar samenstelling aan artikel 10:2 lid 2 en lid 3 van de Wvggz.

De klachtencommissie is bevoegd om de klacht te beoordelen.

6. Beoordeling

De klachtencommissie wil in het licht van deze opvatting van klager in de eerste plaats ingaan op de rechtspositie van klaagster gedurende haar verblijf in de instelling.

Klaagster is een zogenaamde voorwaardelijke Pij-maatregel opgelegd. Klaagster is daardoor een forensisch patiënt in de zin van artikel 1.1 Wet forensische zorg. Klaagster is daarom te beschouwen als een persoon die met zijn instemming in een accommodatie verblijft en aan wie de voorwaardelijke maatregel van plaatsing in een inrichting voor jeugdigen is opgelegd, als bedoeld in artikel 9:1 lid 2 onder b Wvggz.

In artikel 9:2 lid 2 Wvggz is verder geregeld dat voor dergelijke personen de artikelen 8:14, 8:15, 9:2 en 9:9 Wvggz van toepassing zijn. Ook is Hoofdstuk 10 van overeenkomstige toepassing op beslissingen ingevolge de artikelen 8:14, 8:15 en 9:9 Wvggz.

In de aan de klachtencommissie overgelegde rapportage wordt het volgende gemeld over de aanleiding om over te gaan tot separatie van klaagster.

“Rond 13:00 uur S haar programma overhandigd. S is rustig in contact. Ze geeft aan dat het niet uit maakt of ze vandaag op kamer moet verblijven. Haar enige vraag is of de tape nog op de muur zit. Ze blijft deze vraag stellen. Benoemd dat dit niet belangrijk is en dat ik dit niet weet omdat ik niet naar buiten ben geweest. S blijft hier naar vragen. Ze geeft aan dat het niet uit maakt als het er van af is ze wil het gewoon weten. Collega benoemd te gaan kijken voor haar. Als via intercom te horen krijgt dat de tape van de muur is verbouwt ze haar kamer. Ze gooit met spullen en schopt tegen de deur. Er komen glasscherven onder de deur vandaan. Via het luik contact proberen te maken. S zit gehurkt en belt met ouders. Ze blijft schreeuwen. Omdat S in onveilige kamer verblijft besloten om haar te separeren. S loopt mee naar de separeer. Ze krijgt de kans zich zelfstandig uit te kleden in het bij zijn van vrouwelijke collega's. S weigert echter instructies op te volgen kleedt zich niet uit. Uiteindelijk is ze ontkleed door begeleiding. In haar broekzak zat een pak sigaretten. “

De klachtencommissie is van oordeel dat klaagster, toen zij nog op haar kamer verbleef, een noodsituatie veroorzaakte die noodzaakte tot ingrijpen om daar een einde aan te maken. In zoverre kan de klachtencommissie zich voorstellen dat besloten werd om klaagster over te brengen naar een separeerruimte. De beslissing om klaagster te separeren moet in de ogen van de klachtencommissie daarom gezien worden als een beslissing om tijdelijke verplichte zorg voorafgaand aan een crisis-

maatregel te verlenen, als bedoeld in artikel 7:3 Wvvgz. Klaagster verbleef immers met haar instemming in GGzE, terwijl separatie slecht mag worden toegepast in het kader van het verlenen van verplichte zorg.

De klachtencommissie zal in eerste instantie ingaan op de klacht van klaagster dat zij bij de separatie scheurkleding aan moest trekken.

Over de beslissing om klaagster scheurkleding te laten aantrekken overweegt de klachtencommissie het volgende.

In het Toetsingskader Terugdringen separeren en afzonderen 2016 van de Inspectie voor de Gezondheidszorg wordt over de kleding van een patiënt tijdens de separatie het volgende vermeld; 'Uitgangspunt is dat de patiënt zijn eigen kleding draagt.

Indien een hoog risico is op suïcide is het aangewezen om de patiënt permanent te begeleiden en/of bewaken; i.p.v. scheurkleding te laten dragen.

Met permanente begeleiding is bedoeld dat een verpleegkundige of sociotherapeut permanent beschikbaar moet zijn voor contact en zichtbaar is in de voorruimte.

Indien permanente begeleiding/bewaking door de patiënt niet gewenst is EN daardoor door de professional niet verantwoord geacht wordt, is de beslissing om scheurkleding te gebruiken met toelichting in het dossier opgenomen.'

De klachtencommissie kan uit de overgelegde rapportage niet opmaken dat bij klaagster een hoog risico op suïcide aanwezig was toen werd besloten om haar te separeren. Een risicotaxatie ontbreekt. Door verweerders werd bij de mondelinge behandeling van de klacht gewezen op het feit dat klaagster sigaretten bij zich had, verborgen in haar kleding. Volgens verweerders was in het pakje sigaretten ook een aansteker aanwezig. Klaagster zou met die aansteker zichzelf in brand kunnen steken. De aansteker werd gevonden toen klaagster werd uitgekled.

De klachtencommissie moet er in de eerste plaats op wijzen dat in de rapportage geen melding wordt gemaakt van de vondst van een aansteker. In de tweede plaats wil de klachtencommissie er op wijzen dat de aanwezigheid van een aansteker nog niet betekent dat er sprake was van een hoog risico op suïcide bij klaagster. En in de derde plaats geeft het toetsingskader aan dat, zelfs als er wel sprake is van een hoog risico op suïcide van een patiënt, het uitgangspunt blijft dat de separatie in de eigen kleding plaatsvindt. Er moet dan gezorgd worden voor de aanwezigheid van een verpleegkundige of sociotherapeut in de voorruimte. Pas als de permanente bewaking door klaagster niet gewenst zou zijn en om die reden niet verantwoord werd geacht door de professional die initieel de beslissing nam om klaagster te separeren, had scheurkleding mogen worden gebruikt en dan had de beslissing om scheurkleding te gebruiken met een toelichting in het dossier moeten worden opgenomen. De in het toetsingskader beschreven situatie heeft zich, zo blijkt uit de overgelegde rapportage niet voorgedaan.

De klachtencommissie is daarom van oordeel dat de besluitvorming om klaagster scheurkleding te laten aantrekken niet voldoet aan de daaraan te stellen randvoorwaarden.

Klaagster geeft in haar klaagschrift ook aan dat een onderdeel van haar klacht is dat toen zij bij de separatie scheurkleding moest aantrekken mannen aanwezig waren. Door verweerders is bij de mondelinge behandeling van de klacht erkend dat bij de separatie van klaagster, inclusief het moment waarop klaagster zich moest ontkleden om de scheurkleding aan te trekken, mannen aanwezig waren. De ontkleding zou wel gedaan zijn op een manier waarop de aanwezige mannen geen direct zicht hadden op het lichaam van klaagster.

Uit de overgelegde rapportage blijkt niet dat klaagster zich hevig heeft verzet toen zij werd overgebracht naar de separeerruimte. In de rapportage staat dat klaagster meeloopt naar de separeer. Ze krijgt de kans om zich zelfstandig uit te kleden in het bijzijn van vrouwelijke collega's. Klaagster weigert echter instructies op te volgen en kleedt zich niet uit. Uiteindelijk is klaagster ontkleed door begeleiding. Impliciet wordt erkend dat bij het ontkleden van klaagster mannen aanwezig waren. De klachtencommissie is van mening dat als er een reden was om van klaagster te verlangen om zich uit te kleden in de aanwezigheid van mannen, dit ook had moeten worden vastgelegd. Al was het maar omdat in GGzE, volgens het eigen protocol, de regel geldt dat het ontkleden van een patiënt bij voorkeur moet gebeuren door of in aanwezigheid van personen van het eigen geslacht.

Alles overziende komt de klachtencommissie tot het oordeel dat de klacht over de separatie van klaagster zowel voor wat betreft de noodzaak om klaagster scheurkleding te laten aantrekken als de noodzaak om haar die scheurkleding aan te laten in de aanwezigheid van mannen niet zorgvuldig is verlopen. Voor zover de klacht van klaagster zich hier op richt, acht de klachtencommissie de klacht gegrond.

De klachtencommissie zal nu in tweede instantie ingaan op de beslissing om klaagster te separeren in het kader van het verlenen van tijdelijke verplichte zorg voorafgaand aan een crisismaatregel, als bedoeld in artikel 7:3 Wvzgz.

Over de beoordeling van de noodzaak tot separatie wordt in de rapportage van 26 december 2020 vermeld;

“Betr rond 14.45 uur opgezocht in de separeer met dd arts. Betr gaat op vraag in de spijlen zitten; is zichtbaar geëmotioneerd. Kan een klein beetje terug kijken op wat er gebeurd is. Kan wel precies benoemen hoe het is gelopen, maar lijkt haar eigen aandeel hierin niet goed te zien; is vooral boos op grl. Lijkt wel in de mogelijkheid om afspraken te maken om terug naar kamer te kunnen. Bewust in de separeer afspraken door genomen om te kijken hoe ze daarop reageerde; dit deed ze rustig. Is rond 15.15 uur terug naar kamer gegaan. “

Onderdeel van de klacht van klaagster is dat zij geen schriftelijke mededeling heeft ontvangen.

Uit de overgelegde rapportage blijkt dat de toestand van klaagster na enkele uren al zodanig was verbeterd dat de separatie in het kader van het verlenen van verplichte zorg voorafgaande aan een crisismaatregel al kon worden beëindigd. Dat had ook tot gevolg dat de voorbereidingen van de procedure voor het verkrijgen van een crisismaatregel ook konden worden gestaakt. Het is de klachtencommissie niet duidelijk op welk formulier klaagster in dit kader doelt.

De klachtencommissie acht de klacht over het ontbreken van een formulier waardoor zij werd geïnformeerd over de redenen van de beslissing om haar te separeren dan ook ongegrond.

7. Uitspraak

De klachtencommissie voornoemd, verklaart de klacht van de mevrouw XXXX over

- de beslissing van 26 december 2020, die ziet op de uitvoering van tijdelijk verplichte zorg voorafgaand aan een crisismaatregel, als bedoeld in artikel 7:3 Wvzgz, waarbij klaagster is gesepareerd; **gegrond**.

8. Schadevergoeding.

Klaagster heeft verzocht om een schadevergoeding en verwijst voor de onderbouwing van de aan haar toe te kennen schadevergoeding naar het onderzoeksrapport van de Universiteit van Amsterdam *“Schadevergoeding vragen aan een klachtencommissie als bedoeld in de Wet verplichte geestelijke*

gezondheidszorg; wat is billijk?” uit 2019 en de inmiddels aangepaste versie van het in dit rapport voorgestelde forfaitaire stelsel voor de vaststelling van schadevergoedingen.

Door klagster is een begroting opgemaakt conform het voornoemde aangepaste forfaitaire stelsel 2.0.

Klaagster gaat er vanuit dat voldaan is aan de juridische eisen voor het toekennen van de verlangde schadevergoeding. In het bijzonder wordt ervan uitgegaan dat voldoende aannemelijk is dat er sprake is van schade ten gevolge van de met de klacht samenhangende normschending(en).

De normschending is in de ogen van klagster de onterechte beslissing van de zorgaanbieder, geneesheer-directeur en zorgverantwoordelijke tot het verlenen van verplichte zorg voorafgaand aan een crisismaatregel en vrijheidsbeneming en overbrengen naar een geschikte locatie.

Door deze onterechte beslissing heeft klagster immateriële schade geleden. Die er niet was geweest als overeenkomstig de geldende norm was gehandeld.

Klaagster noemt daarbij specifiek dat bij haar sprake is geweest van eervaren/gevoelens van onmacht, vernedering, intimidatie, onzekerheid, ongerustheid, pijn, angst, verdriet, spanning, frustratie en wantrouwen.

Op basis van het hiervoor genoemde forfaitair stelsel komt klagster voor wat betreft de immateriële schade tot een bedrag van € 1950,=

Op grond van het bovenstaande verzoekt klagster de klachtencommissie om dit bedrag als schadevergoeding toe te kennen, dan wel een schadevergoeding toe te kennen tot een bedrag dat de klachtencommissie op grond van artikel 10:11 lid 1 tweede volzin en lid 4 Wvvgz ambtshalve billijke schadevergoeding acht. De voorliggende schadebegroting mag daaraan niet in de weg staan.

Klaagster behoudt zich het recht voor om een aanvullende begroting in te dienen, bijvoorbeeld bij de rechter ter gelegenheid van een eventuele vervolgfase van klachtbehandeling op grond van artikel 10:7 lid 1 Wvvgz.

De klachtencommissie heeft reeds eerder het standpunt ingenomen dat zij voor wat betreft het vaststellen van een schadevergoeding de bedragen die in het door klager genoemde rapport van de Universiteit van Amsterdam niet overneemt.

Door verweerders is ten aanzien van het verzoek om schadevergoeding het volgende aangegeven.

Wat betreft de gevolgen voor klagster snapt de instelling dat klagster de interventies als ingrijpend heeft beleefd. Dat geldt ook voor het zorgpersoneel. De beleving ligt wel uiteen. Het klopt dat er geen gemotiveerde mededeling aan klagster is uitgereikt. Dit had echter ook niet gekund. Er is een aanvraag gedaan voor een crisismaatregel (in het kader van verplichte zorg), maar deze is niet doorgezet aangezien de separatie van korte duur is geweest en klagster daarna terug naar haar kamer kon. De procedure is daarom uiteindelijk niet doorgezet en in dat geval is er geen formulier wat op basis van de wet overhandigd had kunnen worden.

Daarnaast was het zeker ingrijpend dat klagster in bijzijn van personeel is ontkleed. De motivering waarom klagster is ontkleed is tijdens de zitting al besproken, evenals de aanloop en het verloop van de separatie en de vraag om separeerkleding aan te trekken.

Verweerders betwijfelen de zienswijze van klagster dat de schuld van haar stress en ongemak enkel te wijten is aan de instelling. De beslissing tot het overgaan naar de separeerruimte is namelijk niet zonder overleg geweest. Daar gaan zeker stappen aan vooraf en er is ook overleg geweest met de dienstdoend arts zoals verwacht wordt. Daarnaast is het zo dat na het opleggen van de beperking, direct inzet is geweest om de beperking zo kort mogelijk te laten duren. Dat is in deze situatie goed gelukt.

Wat betreft het ontkleden is getracht met klagster in gesprek te gaan en het belang van het ontkleden uit te leggen, namelijk het gevaar voor haarzelf en haar omgeving. Zoals tijdens de zitting al is aangegeven had klagster die dag een dubbele laag kleding aan waaronder twee beha's waardoor fouilleren niet afdoende zou zijn geweest.

Met betrekking tot de ontkleding van klaagster is er geen minder ingrijpende mogelijkheid geweest waarbij opnieuw wordt opgemerkt dat klaagster vele kansen heeft gehad om zelfstandig mee te werken. Verweerders zijn dan ook de mening toegedaan dat aan klaagster geen schadevergoeding dient te doen toekomen.

Mocht de klachtencommissie hier anders over denken dan kunnen verweerders zich vinden in de eerder gedane uitspraak van de klachtencommissie met kenmerk 2020.053 waarbij is gerefereerd aan de tegemoetkomingen die zijn gedaan op basis van de RSJ-normen. Daarnaast komt er nog een extra voorstel vanuit de afdeling waar klaagster verblijft, namelijk om samen met klaagster wat leuks te gaan ondernemen dat recht doet aan herstel in de samenwerking. Na de separatie heeft het team in afstemming met klaagster al veel inzet verricht om de samenwerking te herstellen. Dit verliep vanuit samenwerking. Het verdere verloop van de klacht en de zitting hebben in de visie van verweerders opnieuw spanning teweeg gebracht. Het zou mooi zijn als we kunnen inzetten op gezond herstel. Dat doen we natuurlijk sowieso, maar door eens wat leuks te kunnen gaan doen (samen met klaagster kan er over nagedacht worden wat passend is), geven we daar extra aandacht aan.

Verweerders begrijpen dat de klachtencommissie zelfstandig een oordeel moet geven over de schadevergoeding.

Verweerders vinden de gevraagde schadevergoeding totaal niet passend bij de situatie en vinden het, zoals beschreven, passend om met klaagster (op kosten van de instelling) een leuke activiteit met haar te ondernemen gericht op herstel en daarmee in het belang van haar verdere behandeling. De instelling vindt het uitkeren van geld sowieso vaak niet passend bij jongeren om klachten te herstellen.

De klachtencommissie vindt de bedragen die in het rapport van de Universiteit van Amsterdam, ook in de versie 2.0, worden genoemd buitenproportioneel en dus niet billijk. Om die reden heeft de klachtencommissie aansluiting gezocht bij de RSJ-richtlijnen. Dat de klachtencommissie daarmee een redelijke norm voor het vaststellen van schadevergoedingen aanhoudt, moge blijken uit de uitspraak van 28 mei 2020 van de Rechtbank 's-Hertogenbosch.

De klachtencommissie wil hier ook benadrukken dat de klacht van klaagster gedeeltelijk gegrond werd verklaard. Maar dat de gegrondverklaring zich richtte op een belangrijk aspect van de beslissing om klaagster te separeren, namelijk op de zorgvuldige uitvoering daarvan. De beslissing om klaagster te separeren was te billijken. Echter de uitvoering van de beslissing was in het geheel niet conform de daaraan te stellen eisen. Dit weegt voor de klachtencommissie zwaar. Een ingrijpende beslissing om een patiënt te separeren dient met de grootst mogelijke zorgvuldigheid uit te worden gevoerd. De door klaagster geleden immateriële schade wordt echter in de ogen van de klachtencommissie te zwaar aangezet door klaagster.

Het eerder door de klachtencommissie ingenomen standpunt dat zij voor het vaststellen van een schadevergoeding aansluiting zoekt bij de RSJ-richtlijn, kan in deze situatie niet opgaan, omdat deze richtlijn niet voorziet in de situatie van een onzorgvuldig uitgevoerde separatie. De klachtencommissie is van mening dat de opvatting dat sprake zou zijn van sprake zou zijn van een vrijheidsbenaming van korte duur waarbij vormfouten zijn gemaakt in dit geval te beperkt.

Dat brengt de klachtencommissie tot het vaststellen van een schadevergoeding van € 40,=.

De klachtencommissie is van oordeel dat het herstel van vertrouwen en samenwerking tussen de behandelaars en begeleiders van klaagster, door een bedrag dat als schadevergoeding zou moeten worden betaald te bestemmen voor een activiteit die dat herstel bevordert, niet past in het kader van een schadevergoeding voor een gegrond verklaarde klacht.

Aldus gedaan te Eindhoven op 16 februari 2021 door de klachtencommissie van de Stichting GGzE te Eindhoven, bestaande uit de heer mr. XXXX, voorzitter, en de leden mevrouw XXXX, psychiater, en XXXX, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, secretaris.